ellas. Nemmad ei teädnud pühhapäwa önnistamisest, agga ello waewa ja murret tundsid nemmad, kust kasso ei leidnud. Klause süddamest töusid wahhest nisuggused mötted: Ma waewan ennast päwad ja öed, agga minno kässi ei käi parremine kui murrete wenna käsi.

„Kule, armas naene", ütles temma jälle ükskord, „ma ollen rahha kokko pannud, et same kaks sigga osta; so wend saab ühhega läbbi; Anna hoiab kokko ja on holelik." — „Jah", wastas Kadrina, „Kristohw ei tahha muud kui leiba ja sola; sega ta on wägga rahhul." „Ja kes teab, kust tulleb", ütles Klaus, „Kristohw kullutab pool wähhem leiwa jahho kui meie; meie wallatumad lapsed ei sa ial kül, nende köhhud on täitmata." — „Ei olle immeks panna", wastas Kadrina, „Anna kedab ennamiste iggapääw leent; jahho leem ehk kartuhwlid ei maksa poolt sedda, mis leib maksab." „Eks sinnagi ei wöi ennam keta", ütles jälle Klaus; „katsu



ja te kui Anna teeb: Keda ennam, nöela ennam; teised aiawad parremine läbbi kui meie, et ennast kül surnuks waewame ja pahhandame." Kadrinal olli ka se tahtmine, ja nemmad wötsid monned asjad maias teistwisi seäda.

Agga mis aitab uus lap wanna wie peäle? Keik nende ello olli tühhine ja ilma önnistamata, sest et jummalakartmata ollid, ja kui ello parrandamine ei sünni süddame pohjast, ei kahhitsemisest egga meleparrandamisest, siis ei maksa middagi. Agga Kristohwri usklik meel lotis ikka weel; temma palwed läksid tullisemaks, ja Issanda armo nöu olli, rahho sata neile rahhotumate hingedele. „Et nemmad kül ei tahha, nemmad peawad Mo jure tullema."

Ühhel pühhapäwal enne suurt Nisti=päwa hüüdsid kellad jälle waljo heälega, agga ei Kadrina egga Klaus sanud tulla. Klaus olli wodi peäl, silmad kinni ja rasketste hingades, käed rippusid lodwalt mölle=

Eesti-ma rahwa Kalender 1859, lk. 30